

Arrest

nr. 62 428 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X/II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 23 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 mei 2011 om 09u00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft op 16 april 2010 een aankomstverklaring afgelegd bij de gemeente Oostrozebeke.

Op 24 juni 2010 meldt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente en brengt de gemeente op de hoogte van het voorgenomen huwelijk met een Belgische vrouw.

Op 3 augustus 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 oktober 2010 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken en dit na een negatief advies van de procureur des Konings van het parket te Kortrijk.

Op 23 mei 2011 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, ditmaal met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Het beroep betreffende de beslissing tot vrijheidsberoving is onontvankelijk.

2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten werpt de verwerende partij een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang en dit wel om reden dat er *in casu* sprake is van een herhaald bevel.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van haar op 3 augustus 2010 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt ter terechtzitting niet ontkend door de verzoekende partij. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoekende partij, dat voormeld bevel niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 mei 2010 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, betwist de verzoekende partij de stelling op zich niet van de verwerende partij inzake het gebrek aan belang bij een herhaald bevel, doch voert zij nu plots aan dat ze op 3 augustus 2010 is teruggekeerd naar haar land van herkomst, zodat het vorige bevel volledige uitvoering heeft gekregen en zij aldus wel nog haar belang behoudt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel ongefundeerde beweringen aanbrengt. Er wordt geen enkel begin van bewijs aangebracht (reisdocument, vervoersbewijs, betalingsbewijs,...). Verder vinden de beweringen van de verzoekende partij ook geen enkele steun in het administratief dossier noch in haar verzoekschrift. Op geen enkel ogenblik heeft de verzoekende partij gewag gemaakt van het feit dat ze zou zijn teruggekeerd. Integendeel wordt door heel het verzoekschrift voorgehouden dat zij steeds de intentie heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, dat ze wel degelijk samenwoont met haar partner en dat ze niet gescheiden kan worden van haar partner, die ondertussen ook nog zwanger blijkt te zijn. Tevens blijkt dat ze ook nog een procedure heeft ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk. Uit de neergelegde dagvaarding in kortgeding blijkt dat ze op 1 december 2010 diende te verschijnen op een inleidende zitting. In het verzoekschrift gevoegd bij de dagvaarding staat dat verzoekende partij en haar partner sinds oktober 2010 in de woning verblijven van de ouders van de Belgische partner. Ook in dit verzoekschrift wordt nergens gewag gemaakt van een terugkeer naar het land van herkomst. Aan haar ongestaafde beweringen kan geen geloof worden gehecht.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze wel nog over het rechtens vereiste belang zou beschikken.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Huidige vordering is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS, (toegevoegd)griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

J. CAMU